

JUDr. Jeroným TEJC
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

Praha 6. května 2026
Č.j. MSP-128/2026-ODKA-SPZ/11
Počet listů: 8
Přílohy: 2

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

Obv. M. T. - stížnost pro porušení zákona

Přílohy:

- **trestní spis Okresního soudu v Uherském Hradišti sp. zn. 18 T 85/2024**
- **rozhodnutí Okresního soudu v Děčíně ze dne 1. 4. 2026, č. j. 3 T 85/2025 (v elektronické podobě)**

Podle § 266 odst. 1, 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), **podávám v neprospěch** obviněného M. T.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému rozsudku Krajského soudu v Brně-pobočka ve Zlíně ze dne 24. 2. 2026, č. j. 6 To 291/20250-246.

Rozhodnutí předcházející napadenému rozhodnutí

- 1 Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 17. 4. 2025, č. j. 18 T 85/2024-154, byl M. T. za zločin týrání zvířat podle § 302 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, odsouzen podle § 302 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 74a odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku byl M. T. uložen trest zákazu držení a chovu zvířat po dobu 5 let.
- 2 Předmětného jednání se obviněný dopustil tím, že (zkráceně):

„od přesně nezjištěné doby v listopadu 2023 v Uherském Hradišti, Zlínský kraj, na ulici XY v bytě ve II. nadzemním podlaží svého psa jménem Blade, plemene American Bully, ponechal zcela samotného, postupně zanedbával a omezoval návštěvy psa, péči o něj, venčení a podávání vody a potravy, nejméně od poloviny ledna 2024 až do 12. 3. 2024 pak omezil své návštěvy psa a péči o něj natolik, že tento měl v uvedené době pouze sporadický přístup k vodě a potravě, nebyl venčen a po celou dobu byl ponechán sám v bytě, což u psa vedlo k silné dehydrataci a extrémnímu vyhubnutí na polovinu původní váhy, kdy pes během této doby prožíval extrémní utrpení spojené s dlouhodobou žízní a hladem a enormní frustrací z nemožnosti uspokojit tyto své nezákladnější fyziologické potřeby, kdy dne 12. 3. 2024 byl pes spatřen náhodnou kolemjdoucí poté, co pootvřeným oknem vylezl na venkovní okenní parapet, kde lízal dešťovou vodu, a následně byl příslušníky Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje vynesena z bytu, přičemž pes se nacházel v život ohrožujícím zdravotním stavu, neboť bez poskytnutí odborné veterinární péče ke stabilizaci životních funkcí by v důsledku silné dehydratace, extrémní podvýživy a celkového vyčerpání organismu nejpozději do 48 hodin došlo k jeho úhynu.“

- 3 V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl, že vina obviněného byla kromě jeho vlastního doznání prokázána důkazy provedenými u hlavního líčení. Nálezací soud konstatoval, že hodnotil důkazy jednotlivě a v jejich vzájemných souvislostech, a uvedl, že provedenými důkazy bylo nade vše pochybnost prokázáno, že od přesně nezjištěné doby v listopadu 2023 až do 12. 3. 2024 došlo k dvoudobému týrání zvířete, když byl pes Blade (stále žijící dílem díky své houževnatosti, vůli žít a snaze opatřit si vodu, a nutno říct, že i dílem náhody) nalezen zubožený, extrémně vyhublý a dehydratovaný na okenním parapetu bytu, odkud byl vysvobozen přivolanými hasiči v součinnosti s hlídkou policie a následně mu byla poskytnuta specializovaná veterinární péče, která odvrátila smrt psa, k níž by jinak v krátké době nesporně došlo. K tomu nálezací soud uvedl, že obviněný nad svým jednáním vyjádřil lítost, omlouval své jednání tehdejšími psychickými problémy, resp. patologickým hráčstvím, uváděl, že se obával reakce okolí. Nálezací soud byl toho názoru, že za situace, kdy obviněný nebyl schopen řádné péče o psa, měl požádat jinou osobu o pomoc s péčí o psa, mohl psa svěřit do dočasné péče jiné osoby, prodat jej či darovat jiné osobě anebo předat do útulku, ev. v krajním případě jej venku vypustit a věřit, že o psa po jeho nalezení bude někým postaráno. Obviněný však nic z toho neudělal, a ačkoliv psa vlastnil od útlého věku zvířete, resp. od štěněcího věku, psa ponechal zcela samotného v bytě, bez adekvátní péče, dostatečné výživy a přísunu vody. Uzamčením v bytě psovi znemožnil jakýkoliv jiný možný způsob opatření si potravy a vody a držel jej zde v otřesných podmínkách, čímž psa de facto odsoudil k velmi pomalé, zdlouhavé, nesmírně kruté, trýznivé a bolestivé smrti žízní a vyhladověním, tedy jednání obviněného se vyznačovalo vysokým stupněm bezcitnosti a lhostejnosti k utrpení zvířete. O nedostatku empatie a naprostém nezájmu obviněného svědčí podle nálezacího soudu i skutečnost, že hlídce policie, která jej telefonicky kontaktovala s informací o vstupu hasičů a policie ČR do jeho bytu, sdělil, že tohoto nebylo zapotřebí, neboť v bytě se nachází pouze pes. Soud I. stupně na tomto místě uvedl, že ze strany obviněného přitom nešlo o ojedinělé či krátkodobé jednání, jakýsi zkrat, nýbrž o jednání déletrvající, dlouhodobé, o čemž ostatně svědčí stav psa při jeho nalezení, resp. záchraně, a zejm. jeho váhový úbytek. V průběhu několikaměsíčního držení psa v otřesných podmínkách si byl obviněný vědom rapidně se zhoršujícího se zdravotního stavu psa, který by nutně vedl až ke smrti psa, přesto však neučinil absolutně nic pro jeho záchranu. K tomu nálezací soud doplnil, že ze zpráv veterinární lékařky a závěrů odborného vyjádření vyplývá, že jednání obviněného vedlo u psa k silné dehydrataci a extrémnímu vyhubnutí de facto na polovinu původní váhy, kdy pes během této doby prožíval extrémní utrpení spojené s dlouhodobou žízní a hladem a enormní frustrací z nemožnosti uspokojit tyto své nezákladnější fyziologické potřeby. V době jeho nálezu se přitom pes již nacházel v život ohrožujícím stavu, neboť bez poskytnutí vysoce odborné veterinární péče zaměřené ke

stabilizaci životních funkcí v důsledku silné dehydratace, extrémní podvýživy a celkového vyčerpání organismu nejpozději do 48 hodin došlo k jeho úhynu. Nálezací soud v této souvislosti zdůraznil, že zvíře není věc. Pes je navíc vysoce inteligentní zvíře, tvor, který je schopen pociťovat emoce, tedy radost, obavy, strach i utrpení. Utrpení z nedosažitelnosti vody je pak dle závěrů odborného vyjádření pro zvíře snad nejsilnějším utrpením, když dlouhodobá dehydratace musela u zvířete vyvolávat velmi nepříjemné pocity spojené se slabostí, dezorientací a výraznou bolestí hlavy, kdy utrpení takto týraného zvířete muselo být extrémní, přičemž zvíře, zavřené v bytě, nemělo absolutně žádnou šanci své elementární potřeby, jako je uhašení žízně a zahnání hladu, jakkoliv uspokojit. Utrpení zvířete bylo podle závěrů nálezacího soudu dlouhodobé a postupně se stupňovalo, jelikož se prodlužovaly intervaly návštěv obviněného a tím i doba mezi přístupem k vodě a krmením. Výrokem o trestu se nálezací soud zabýval v bodech 13 až 16 odůvodnění svého rozsudku. Při úvaze o druhu a výši trestu přihlédl nálezací soud zejména ke stupni společenské škodlivosti jednání obviněného, kdy zohlednil především intenzitu dlouhodobého, mimořádně bezcitného a zlého nakládání se zvířetem. Nálezací soud hodnotil všechny polehčující a přitěžující okolnosti dle § 41 a § 42 trestního zákoníku týkající se projednávané trestné činnosti, přičemž obviněnému polehčovalo jeho doznání a dosavadní bezúhonnost, naopak mu významně přitěžovala intenzita jeho jednání, celková doba páchaní trestného činu, jakož i vysoký stupeň lhostejnosti a bezcitnosti ke stavu a osudu psa. Pokud jde o lítost, kterou obviněný projevil nad svým jednáním, tuto lítost soud považoval za prázdnou frázi bez reálného obsahu, když dle názoru soudu obviněný litoval především sám sebe, kvůli následkům, jimž musel čelit (koneckonců i dobrovolná psychiatrická hospitalizace vyhledaná obviněným několik málo dnů po nález psa, byla primárně úprkem z místa bydliště, jak je zřejmé ze zprávy psychiatrického pracoviště). S přihlédnutím ke všem okolnostem týkajícím se projednávané trestní činnosti, nálezací soud dospěl k závěru, že odpovídajícím trestem v projednávané věci je trest odnětí svobody v trvání 2 let, neboť takový trest považuje nálezací soud vzhledem k závažnosti projednávaného skutku za dostačující a současně respektující hlediska individuální a generální prevence. Nálezací soud uložil obviněnému trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, a měl za to, že s ohledem na povahu a závažnost trestného činu, resp. s ohledem na způsob provedení a způsobený následek, tedy s ohledem na intenzitu týrání a útrap, které zvířeti způsobil, uložení jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody by zjevně nevedlo k dosažení smyslu a účelu takového trestu. Dle názoru nálezacího soudu v projednávaném případě nebyl prostor pro uložení alternativního trestu, který by nebyl spojen s přímým výkonem odnětí svobody.

- 4 Proti rozsudku nálezacího soudu podal obviněný včas odvolání. Z odvolání vyplynulo, že jím napadá výrok o uložení trestu odnětí svobody. V jednom z odůvodnění namítl, že soud prvního stupně nesprávně uzavřel, že jednal v přímém úmyslu, neboť z provedeného dokazování podle něj nevyplývá, že by chtěl psovi záměrně škodit. Poukazoval na to, že se o psa dříve řádně staral, avšak později péči o něj zanedbával v důsledku osobních problémů, přičemž připouštěl nanejvýš úvahy o úmyslu nepřímém nebo o vědomé nedbalosti. Ve vztahu k trestu označil uložený nepodmíněný trest odnětí svobody za nepřiměřeně přísný a namítal, že soud prvního stupně dostatečně nezohlednil okolnosti svědčící v jeho prospěch, zejména jeho doznání, lítost, tvrzení, že neměl v úmyslu psovi působit utrpení, a skutečnost, že jednal v důsledku komplikované životní situace, spočívající zejména v závislosti na herních automatech. Dále soudu prvního stupně vytýkal, že k věci přistoupil jako k exemplárnímu případu, nepřijal jeho prohlášení viny a při rozhodování o trestu nepřiměřeně zdůraznil hledisko generální prevence, aniž by se náležitě zabýval jeho osobními, rodinnými a majetkovými poměry. Současně uvedl, že rozhodování soudu mohla ovlivnit mediální kampaň a reakce veřejnosti na projednávanou věc. Navrhl proto, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek ve

výroku o trestu odnětí svobody a uložil mu jiný trest nespojený s odnětím osobní svobody; uložený trest zákazu chovu zvířat nezpochybňoval.

Napadené rozhodnutí

- 5 Rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně ze dne 24. 2. 2026, č. j. 6 To 291/2025-246, byl podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 17. 4. 2025, č. j. 18 T 85/2014-154, zrušen ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody. Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu výkon trestu odnětí svobody, který byl M. T., uložen v trvání 2 let, byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Jinak zůstal rozsudek nezměněn.
- 6 Rozsudek tak téhož dne nabyl právní moci.
- 7 Odvolací soud uvedl, že v řízení před soudem prvního stupně sice neshledal procesní pochybení zasahující do práva na obhajobu nebo spravedlivý proces, avšak neztotožnil se s jeho postupem při nepřijetí prohlášení viny, pro nějž podle odvolacího soudu nebyl žádný rozumný důvod. Odůvodnění tohoto postupu založené na generální prevenci označil za nedostatečné a za odporující smyslu § 206c odst. 5 trestního řádu. Ve vztahu k zavinění odvolací soud uzavřel, že obžalovaný nejednal v úmyslu přímém, neboť nejednal s cílem psa týrat, ale v úmyslu nepřímém, protože obviněný si byl vědom jeho utrpení, a přesto mu nezabránil. Současně odmítl závěr o nedbalostním zavinění, protože obžalovaný viděl, jaký následek jeho jednání již způsobuje. Za podstatné odvolací soud považoval, že soud prvního stupně uložení nepodmíněného trestu odůvodnil téměř výlučně závažností činu, aniž se řádně vypořádal s polehčujícími okolnostmi. Vytkl mu, že některé skutečnosti hodnotil současně jako znak závažnosti činu i jako okolnosti přitěžující, čímž je obžalovanému přičítal k tíži dvakrát. Zároveň mu vytkl, že bez dostatečného odůvodnění zpochybnil projevenou lítost obžalovaného. Krajský soud zdůraznil, že obžalovanému svědčily tři polehčující okolnosti, a to doznání, upřímná lítost a dosavadní řádný život, zatímco žádná zákonná přitěžující okolnost dána nebyla. Za tohoto stavu a za situace, kdy zákonná trestní sazba nevyklučovala podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody, považoval odvolací soud uložení nepodmíněného trestu za neodůvodněné a nepřiměřeně přísné. V tomto smyslu pak odvolací soud akcentoval, že u prvopachatelů je ukládání podmíněně odložených trestů namísto. Proto ponechal výměru trestu v délce dvou let beze změny, ale jeho výkon podmíněně odložil na zkušební dobu tří let.

Právní posouzení

Relevantní právní úprava

- 8 Podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu; přihlédne též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

- 9 Podle § 39 odst. 2 trestního zákoníku platí, že povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.
- 10 Podle § 39 odst. 3 trestního zákoníku soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.
- 11 Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku může soud podmíněně odložit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího tři léta, jestliže vzhledem k osobě a poměrům pachatele, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a prostředí, ve kterém žije a pracuje, a k okolnostem případu má důvodně za to, že k působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba jeho výkonu.
- 12 Podle § 134 trestního zákoníku se věci rozumí i ovladatelná přírodní síla. Ustanovení o věcech se vztahují i na zvířata a zpracované oddělené části lidského těla, nevyplývá-li z jednotlivých ustanovení trestního zákoníku něco jiného.
- 13 Podle § 302 odst. 1 trestního zákoníku kdo týrá zvíře surovým nebo trýznivým způsobem, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až na tři léta, zákazem činnosti nebo propadnutí věci.
- 14 Podle § 302 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku odnětím svobody na jeden rok až pět let nebo zákazem činnosti bude pachatel potrestán, pokračuje-li v páčání takového činu po delší dobu.
- 15 Podle § 302 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku odnětím svobody na dvě léta až šest let bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 zvláště surovým nebo trýznivým způsobem.
- 16 Podle § 206c odst. 4 trestního řádu soud rozhodne po prohlášení viny obžalovaným, zda takové prohlášení přijímá nebo nepřijímá.
- 17 Podle § 206c odst. 5 trestního řádu soud prohlášení viny nepřijme, není-li v souladu se zjištěným skutkovým stavem nebo zjistí-li, že v předchozím řízení došlo k závažnému porušení práv obviněného. Soud nemusí prohlášení viny přijmout, pokud takový postup nepovažuje za vhodný s ohledem na okolnosti případu a vyjádření ostatních stran.
- 18 Podle § 206c odst. 8 trestního řádu, pokud soud rozhodne, že prohlášení viny nepřijímá, k prohlášení viny se nepřihlíží.
- 19 Podle § 266 odst. 2 trestního řádu lze stížnost pro porušení zákona proti výroku o trestu podat jen tehdy, jestliže trest je ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo jestliže uložený druh trestu je v zřejmém rozporu s účelem trestu.

- 20 Podle § 258 odst. 1 písm. e) odvolací soud zruší napadený rozsudek také, je-li uložený trest v přezkoumávané části rozsudku nepřiměřený.

Posouzení předmětné věci

- 21 Mám za to, že Krajský soud v Brně-pobočka ve Zlíně, který byl v předmětné věci činný jako soud odvolací, rozhodl o zrušení rozsudku nalézacího soudu ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody, aniž by pro takový postup byly splněny zákonné podmínky. Níže podrobně rozvedu, jaké důvody mě k tomu vedly.

- 22 Především, že jsem přesvědčen, že napadeným rozhodnutím odvolacího soudu **v tomto konkrétním případě došlo k bagatelizaci trestného činu týrání zvířat**. Odvolací soud se soustředil zejména na vyjádření nesouhlasu s některými dílčími úvahami soudu nalézacího, ale **podcenil zhodnocení celkové situace, a to zejména stran mimořádného dlouhodobého utrpení, kterým si pes Blade prošel, typové závažnosti a způsobu spáchání, zhodnocení subjektivní stránky trestného činu, a v neposlední řadě rovněž okolnosti, že pokud by se dílem náhody nepodařilo Bladeovi uniknout a situace závisela na jednání pachatele, pak by pes do 48 hodin s největší pravděpodobností uhynul**.

- 23 Dospěl jsem proto k názoru, že jsou v tomto případě splněna kritéria ustanovení § 266 odst. 2 trestního řádu pro podání stížnosti pro porušení zákona toliko proti výroku o trestu. V tomto směru odkazuji rovněž na judikaturu Nejvyššího soudu, z níž lze dovodit naplnění podmínek podle ustanovení § 266 odst. 2 trestního řádu v případech, kdy soudy uložily nedůvodně mírný druh trestu, popřípadě v nedůvodně mírné výměře takového trestu odnětí svobody, třebaže z hlediska zákonných kritérií byl takový trest nedostatečný (srov. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tz 38/2001, 7 Tz 39/2001, 3 Tz 185/2000, 5 Tz 190/2001). Výslovně je třeba upozornit na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2015, sp. zn. 7 Tz 19/2015, v němž Nejvyšší soud konstatoval: „*Povinností Nejvyššího soudu v řízení o stížnosti pro porušení zákona, která se opírá o ustanovení § 266 odst. 2 tr. ř., není poměřovat tresty uložené obviněným soudem prvního stupně s tresty uloženými soudem druhého stupně. (...) Pro posouzení zřejmého nepoměru trestu k povaze a závažnosti trestného činu nebo poměrům pachatele je rozhodujícím hlediskem, jaký trest měl být obviněnému správně uložen.*“ V podrobnostech jsou důvody podání stížnosti popsány níže.

- 24 Tuto stížnost pro porušení zákona podávám také proto, aby se Nejvyšší soud komplexně vyjádřil k problematice trestání týrání zvířat, která dosud není příliš judikována, a vymezil míru, s jakou by měly trestní soudy posuzovat závažnost jednání ve vztahu k míře utrpení a následkům pro zvíře.

K mimořádnému utrpení psa Bladea, ochraně zvířat napříč právním řádem a typové závažnosti posuzovaného jednání

- 25 Úvodem nezbyvá než zrekapitulovat, že český právní řád přiznává zvířeti zvláštní význam a hodnotu jako smysly nadanému živému tvoru, který cítí utrpení a bolest ne nepodobným způsobem jako člověk. Ustanovení § 494 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, spolu se zákonem č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, představují základní normativní východiska právní ochrany zvířat v českém právním řádu. Občanský zákoník stanoví, že živé zvíře není věcí, nýbrž smysly nadaným tvorem, a zákon na ochranu zvířat proti týrání vychází z toho, že zvířata jsou živými tvory schopnými pociťovat bolest a utrpení a že si proto zaslouhují pozornost, péči a ochranu ze strany člověka. Účelem této právní úpravy je

ochrana zvířat před týráním, poškozováním jejich zdraví a usmrcením bez důvodu. K tomu doplňuji, že novelou provedenou zákonem č. 70/2025 Sb., veterinární zákon, účinnou zčásti od 1. 4. 2025 a zčásti od 1. 1. 2026, byla ochrana zvířat ještě posílena a některé typy týrání byly konkrétněji popsány s akcentem mimo jiné i na dopad na psychiku zvířete. Nový zákon měl představovat významný krok ke kultivaci chovu psů v České republice a přibližuje Českou legislativu standardům běžným v řadě evropských zemí.

- 26 Trestní zákoník pak vlastní úpravu ochrany práv pro situace, kdy je trestná činnost namířena proti zvířeti, neobsahuje, pro své vlastní výkladové účely v § 134 trestního zákoníku toliko stanoví, že ustanovení o věcech se vztahují i na živá zvířata, nevyplývá-li z jednotlivých ustanovení trestního zákoníku něco jiného. Ačkoli pes ani jiné zvíře nejsou podle platné právní úpravy obětí trestného činu ve smyslu zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů), s ohledem na to, že pes pociťuje trýznění obdobně jako člověk, jsem přesvědčen, že je třeba s ním kontextuálně pracovat do v některých ohledech obdobně jako s obětí trestného činu, a to včetně posuzování míry utrpení a následků. Jsem také přesvědčen, že jiný výklad s ohledem zejména na výše citovaný zákon na ochranu zvířat proti týrání nedává principiálně smysl.
- 27 Z výše uvedeného výčtu je zřejmý legislativní vývoj v posledních letech, který potvrzuje zřetelnou tendenci zákonodárce ochranu zvířat posilovat a postihovat i takové formy zacházení, které byly dříve v aplikační praxi obtížněji postižitelné, a takový vývoj lze nepochybně očekávat i do budoucna.
- 28 Odvolací soud však podle mého názoru přistupoval k posouzení utrpení zvířete v tomto případě naopak velmi zjednodušující optikou. Věnuje mu jeden odstavec č. 21 svého rozhodnutí, ve kterém bez přijetí konkrétních závěrů uvažuje nad tím, že v tomto případě nedošlo k týrání ve formě na první pohled fyzicky násilné – typicky bití zvířete, ale naopak došlo k deprivaci jeho základních životních potřeb. Tato úvaha je však velmi povrchní, jednání pachatele bagatelizuje a dostatečně neřeší typovou závažnost dotčeného trestného činu na škále trestného činu týrání zvířat.
- 29 Pod trestným činem týrání zvířat si lze představit celou řadu odsouzeníhodných konkrétních jednání pachatele na psovi – od např. krátkodobého jednání ve formě fyzického útoku na zvíře, přes nevhodné delší časový úsek trvající uvazování psa, zanedbání péče kratšího trvání, až po dlouhodobou komplexní deprivaci základních životních potřeb zvířete či dlouhodobé fyzické násilí na něm.
- 30 V dotčeném případě nelze než jednání pachatele označit právě za **dlouhodobou komplexní deprivaci základních životních potřeb zvířete**, neboť jednání pachatele trvalo velmi dlouhou dobu několika měsíců se stupňující se závažností. Pes měl pouze sporadický přístup k vodě a potravě, nebyl venčen a po celou dobu byl ponechán v bytě pachatele, což vedlo k silné dehydrataci a extrémnímu vyhubnutí na polovinu původní váhy, přičemž Blade během této doby prožíval extrémní utrpení spojené s dlouhodobou žízní a hladem a enormní frustraci z nemožnosti uspokojit tyto své nezákladnější fyziologické potřeby. Pouze dílem náhody byl pes Blade zachráněn poté, co se mu podařilo dostat na okenní parapet, kde lízal dešťovou vodu, a byl spatřen kolemjdoucí. V tomto okamžiku se již pes se nacházel v život ohrožujícím zdravotním stavu, neboť bez poskytnutí odborné veterinární péče ke stabilizaci životních funkcí by v důsledku silné dehydratace, extrémní podvýživy a celkového vyčerpání organismu nejpozději do 48 hodin došlo k jeho úhynu. Tento popis skutku, tak jak jej shrnul prvostupňový soud a jak vyplývá z trestního spisu, přitom odvolací soud při svém rozhodování nijak

nezpochybnil. Přesto však na škále trestní sazby bez patřičného odůvodnění měl odvolací soud za to, že typová závažnost tohoto jednání odpovídá nejnižší možné závažnosti na samotné dolní hranici trestní sazby.

- 31 S takovým závěrem hluboce nesouhlasím. **Na škále představitelných jednání, která jsem příkladmo popsal výše, považuji to posuzované spíše za velmi závažné, tedy typově postihované od poloviny zákonné trestní sazby výše, a to s ohledem na jeho dlouhodobost, extrémní utrpení zvířete, a zároveň okolnost, že týrání dosáhlo takové úrovně, že zvíře málem zemřelo. Takové utrpení je zcela srovnatelné s tím, které by bylo možné psovi způsobit brutálním fyzickým bitím, a to včetně následku blízkého smrti. S těmito okolnostmi se však odvolací soud nevypořádal, jednání pachatele bagatelizoval, přecenil polehčující okolnosti, následkem čehož uložil excesivně mírný trest. K vadám napadeného rozhodnutí podrobněji viz níže.**

Nepřiměřené zmírnění trestu

- 32 V této souvislosti uvádím, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že soud II. stupně v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že nepodmíněný trest odnětí svobody uložený nalézacím soudem je nepřiměřeně přísný s tím, že nepřiměřeně přísný je již samotný druh uloženého trestu. Na tomto základě rozhodl podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu o částečném zrušení napadeného rozsudku, a to ve výroku o způsobu výkonu tohoto trestu. **Samotná odlišná představa odvolacího soudu o vhodnějším druhu trestu nebo o jeho výměře k zásahu do výroku o trestu ovšem nepostačuje, není-li současně dán závěr o vadnosti nebo nepřiměřenosti trestu uloženého soudem prvního stupně.**
- 33 S ohledem na to uvádím, že vychází-li se při určování výměry trestu v rámci zákonné trestní sazby zpravidla z její poloviny, která se následně koriguje oběma směry prostřednictvím kritérií uvedených v § 39 trestního zákoníku (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2017, sp. zn. I. ÚS 9/17), pak nepodmíněný trest odnětí svobody uložený obviněnému nalézacím soudem ve výměře dvou let představuje trest nacházející se na samé spodní hranici trestní sazby podle § 302 odst. 3 trestního zákoníku. Již z tohoto základního pohledu na zásady trestání jej proto nelze bez dalšího pokládat za trest nepřiměřeně přísný.
- 34 Nejvyšší soud se již v minulosti vyjádřil k přiměřenosti nepodmíněných trestů, které se nachází na samotné dolní hranici trestní sazby, v souvislosti s testem proporcionality, když uvedl: **„jde-li o sankci v dolní hranici trestní sazby, nemůže se z povahy věci jednat o trest nepřiměřeně přísný z pohledu výše zmíněné proporcionality trestní represe, byť jde o trest odnětí svobody nepodmíněný.“** (Usnesení NS ze dne 17.9. 2024, č. j. 6 Tdo 746/2024).
- 35 S ohledem na odůvodnění odvolacího soudu lze připustit, že nalézací soud se s polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi nevypořádal zcela systematicky a že v části jeho odůvodnění lze nalézt pasáže, které mohou působit dojmem určité nepřehlednosti. Odvolacímu soudu je však nutno vytknout, že přezkum projednávané věci, zejména v části týkající se uloženého trestu, pojal selektivně a zjednodušujícím způsobem, aniž by dostatečně reflektoval celkový rámec zásad trestání a individuální okolnosti konkrétní věci. Odvolací soud se zaměřil na některé specifické úvahy nalézacího soudu (zejména kritizoval jeho argumentaci generální prevencí) a nehodnotil řádně celkovou závažnost jednání.

- 36 Zejména je při trestání nutno přihlídnout k § 39 odst. 1, 2 trestního zákoníku, ze kterého se podává následující. *Povaha a závažnost obviněným spáchaných trestných činů podle § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku představuje hlavní a neopomenutelné kritérium, protože zahrnuje nejširší okruh skutečností charakterizujících trestný čin a jeho pachatele, přičemž je to právě trestný čin, který je základem trestní odpovědnosti a za jehož spáchání je ukládán trest (§ 12 odst. 1, § 13 tr. zákoníku).* Je vhodné připomenout, že povahu trestného činu určují především **zákonné znaky té skutkové podstaty**, která byla tímto činem naplněna (zejména druh a význam porušeného nebo ohroženého zájmu chráněného trestním zákonem, jednání charakterizující objektivní stránku trestného činu, forma zavinění), a dále též **konkrétní okolnosti, za nichž byl trestný čin spáchán** (způsob provedení činu, pohnutka, záměr nebo cíl pachatele a míra jeho zavinění, druh a okruh způsobených následků, existence okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby, polehčujících a přitěžujících okolností). **Závažnost trestného činu pak vyplývá zejména z toho, s jakou intenzitou, v jaké výši nebo v jakém rozsahu byly naplněny jednotlivé znaky trestného činu, o jak typově závažný trestný čin jde, jak významné okolnosti charakterizují pachatele, jak intenzivně byly naplněny okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, polehčující a přitěžující okolnosti, kolik takových okolností pachatel naplnil atd.** (srov. ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 800, 801) (bod 63 rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2024, č. j. 8 Tz 18/2024-426). Z rozhodnutí odvolacího soudu se jeví, že **při svém hodnocení akcentoval zejména polehčující okolnosti pro obviněného, obecný nesouhlas s některými obecnými hodnotovými tvrzeními soudu I. stupně, aniž by důsledně zhodnotil závažnost a intenzitu trestného činu.**
- 37 Přistoupíme-li k projednávané věci systematicky a v souladu se základními pravidly trestání, jakož i s výše citovanou judikaturou, pak nelze nepodmíněný trest odnětí svobody uložený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby považovat ze své podstaty za trest nepřiměřeně přísný. To platí tím spíše za situace, kdy i odvolací soud si byl vědom toho, že nalézací soud uložil trest právě na dolní hranici sazby (viz body 15, 18 a 20 napadeného rozhodnutí). Jestliže se navíc v obecné rovině vychází při úvahách o výměře trestu zpravidla z poloviny zákonné sazby, jež je následně modifikována s ohledem na kritéria uvedená v § 39 trestního zákoníku, pak by v případě trestní sazby stanovené v § 302 odst. 3 trestního zákoníku činila tato **výchozí střední hodnota tři roky odnětí svobody. Nalézací soud přitom uložil trest o celý rok nižší. Odvolací soud pak již podle mého názoru překročil hranici excesu, když trest podmíněně odložil.**
- 38 Odvolací soud pak zásadně podcenil i typovou závažnost jednání, jak jsem podrobně popsal výše, a dopustil se dalších pochybení, která popisují níže.
- 39 Pro dokreslení připojuji nedávné pravomocné rozhodnutí Okresního soudu v Děčíně ze dne 1. 4. 2026, č. j. 3 T 85/2025-225, jímž byl pachatel uznán vinným zločinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku, dílem dokonaným a dílem ukončeným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a byl mu podle § 302 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 48 měsíců. S ohledem na odlišnosti nelze sice tento případ s napadenou věcí zcela srovnávat, ale lze z něho dovodit, že oproti názoru odvolacího soudu zjevně není bez dalšího vyloučeno ukládání citelných nepodmíněných trestů odnětí svobody za kruté a bezcitné chování vůči zvířatům.
- 40 **Lze tak shrnout, že odvolací soud trest uložený nalézacím soudem, který byl i tak spíše mírný, zmírnil excesivně.**

Polehčující okolnosti

- 41 Odvolací soud dále vytkl nalézacímu soudu, že se dostatečně nevypořádal s okolnostmi významně polehčujícími, a to zejména s prohlášením viny a dosavadní bezúhonností obviněného, které podle jeho názoru hrají při rozhodování o druhu a výměře trestu významnou roli v každé věci. Současně v bodu 18 odůvodnění svého rozhodnutí porovnal rozhodovací praxi tamního soudu u dvou skutkových podstat obdobné typové závažnosti a uvedl, že na rozdíl od trestného činu týrání zvířat podle § 302 trestního zákoníku se u trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 trestního zákoníku prvotrestaným pachatelům tohoto trestného činu vždy ukládá výchovný trest. K tomu je však třeba uvést, že dosavadní bezúhonnost obviněného byla nalézacím soudem zohledněna a v odůvodnění jeho rozhodnutí vypořádána. S uvedenou argumentací odvolacího soudu nelze souhlasit, stejně jako nelze přisvědčit jeho mechanickému pojetí trestání prvotrestaných pachatelů. Pakliže by bylo bez dalšího vycházeno z předpokladu, že všem dosud netrestaným pachatelům má být automaticky ukládán podmíněný trest, a to bez ohledu na zákonnou trestní sazbu i individuální okolnosti případu a osoby pachatele, vedlo by to ve svých důsledcích ke zlehčování i závažnějších trestných činů posuzovaných podle kvalifikovaných skutkových podstat, jakým je i nyní projednávaný případ. Z tohoto důvodu nelze na trestání prvotrestaných pachatelů nahlížet „*tabulkově*“ a automaticky jim ukládat podmíněné tresty, neboť takový přístup by popíral princip individualizace trestu a neumožňoval by postihnout specifika jednotlivých trestních věcí.
- 42 Je třeba rovněž zdůraznit, že úvahy odvolacího soudu, založené toliko na nastínění jednoho dílčího porovnávacího vzorku rozhodovací praxe tamního soudu bez přihlídnutí k individuálním okolnostem projednávaného případu, jsou z hlediska obecnějšího závěru o trestní politice v obdobných věcech zjevně nedostačující. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že podle právní teorie krajské soudy judikaturu netvoří, a to logicky mimo jiné proto, že nelze připustit diametrálně odlišné trestání napříč regiony v rámci České republiky. Takové trestání by bylo nespravedlivé k pachatelům z jiných krajů. Současně je zřejmé, že společenské vnímání závažnosti týrání zvířat v posledních letech výrazně rezonuje a zákonodárce na tuto skutečnost normativně reagoval. Lze proto důvodně očekávat, že případů, v nichž bude za trestný čin týrání zvířat ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody, bude do budoucna přibývat, a to zejména s ohledem na právní stav účinný od 1. 1. 2026. Právě v tomto směru je argumentace odvolacího soudu příliš zúžená, neboť nevychází z obecných zásad trestání, z individuálních okolností projednávaného případu, ani z aktuálního vývoje právní ochrany zvířat.
- 43 Odvolací soud rovněž uvedl, že projevenou lítost obviněného soud I. stupně považoval za prázdnou frázi, přičemž dále neodůvodnil, proč tomu tak je. K tomu lze uvést, že nalézací soud jistě mohl své vyjádření více precizovat, ale nelze mít za to, že by ho neodůvodnil. Při svém hodnocení poukazyval na zcela lhostejné chování pachatele ke zvířeti i po spáchání činu (bod 11 rozhodnutí nalézacího soudu) a jeho úprk z bydlíště po spáchání skutku (bod 15 rozhodnutí nalézacího soudu). Navíc právě nalézací soud má i osobní kontakt s obviněným a je pochopitelné, že má ucelenější náhled na chování obviněného před soudem než odvolací soud.
- 44 Lze tedy uzavřít, že nalézací soud v projednávané trestní věci zohlednil správně všechny relevantní polehčující okolnosti, zejména doznání obviněného a jeho dosavadní bezúhonnost. Tyto skutečnosti následně promítl do druhu i výměry uloženého trestu. Systematika trestání a individuální přístup nalézacího soudu k projednávané věci se sice v určité míře lišily od úvah soudu odvolacího, to však samo o sobě neznamená, že by rozhodnutí nalézacího soudu bylo vadné. Pokud jde o odvolacím soudem akcentované prohlášení viny, je tato otázka zpracována v samostatné části této stížnosti.

45 Lze tak uzavřít, že při ukládání trestu nalézacím soudem byla řádně respektována kritéria stanovená v § 39 trestního zákoníku a současně bylo náležitě přihlédnuto i k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem ve smyslu § 41 a § 42 trestního zákoníku, takže uložený trest odpovídal zákonným požadavkům na individualizaci trestní sankce.

46 **Souhrnně lze shrnout, že trest uložený nalézacím soudem nelze v žádném případě považovat za nepřiměřeně přísný. Uložená výměra byla odůvodněna konkrétními skutkovými okolnostmi projednávané věci, zejména povahou a závažností jednání, intenzitou způsobeného utrpení, bezprostředním ohrožením života zvířete a celkovým způsobem provedení činu.** Nalézací soud přitom zohlednil i polehčující okolnosti, zejména dosavadní bezúhonnost obviněného a jeho doznání, které se promítly do druhu a výměry trestu. Uložený nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře dvou let, nacházející se na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, se proto nevychyloval ze zákonných kritérií pro ukládání trestu ani z mantinelů vymezených trestním zákoníkem, nýbrž představoval trest uložený v mezích řádného soudního uvážení odpovídající individualizovanému posouzení daného případu. **Samotná představa odvolacího soudu o vhodnějším způsobu výkonu trestu nepostačuje k tomu, aby bylo možné trest uložený nalézacím soudem považovat za nezákonný.**

Stanovení úmyslu

47 Co se týče subjektivní stránky posuzovaného trestného činu, předesílám, že ze spisového materiálu je zřejmé, že obviněný se skutečně dopustil zločinu týrání zvířat kvalifikovaného podle mj. kvalifikovaných skutkových podstat dle § 302 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, neboť zvíře týral trýznivým způsobem, pokračoval v páčání takového činu po delší dobu, kdy zvíře bylo vystaveno vážnému strádání, byly mu způsobeny vážné útrapy a příkoří.

48 Obviněný přitom byl chovatelem psa Bladea již před započítím trestního jednání od štěněcího věku, bylo mu dobře známo, že zvíře je třeba řádně krmit a venčit, jinak bude trpět a uhynie. Zároveň stupeň trýznění až na samou hranici smrti, stejně jako způsob spáchání, když v úvodu trestního jednání obviněný musel vidět při svých sporadických návštěvách, že pes schází, spíše nasvědčují tomu, že obviněný jednal v úmyslu přímém. Nasvědčuje tomu ostatně i chování pachatele po činu. Souhlasím proto s názorem nalézacího soudu, že trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém, neboť je zřejmé, že obviněný svým jednáním chtěl porušit zájem na ochraně zvířat před týráním a poškozováním jejich zdraví.

49 Argumentace odvolacího soudu v bodu 12 odůvodnění rozhodnutí stran zavinění obviněného je zcela povrchní a neodpovídající okolnostem daného případu. Obviněný totiž svého psa ponechal po dlouhou dobu zcela samotného v uzavřeném bytě, přičemž mu postupně omezoval návštěvy, péči, venčení, podávání vody a potravy, a nejméně od poloviny ledna 2024 péči o něj redukoval natolik, že pes měl pouze sporadický přístup k vodě a potravě, nebyl venčen a byl po celou dobu ponechán bez jakékoli jiné možné pomoci. **Nešlo tedy o jednorázové opomenutí či o nahodilé zanedbání péče, nýbrž o dlouhodobě udržovaný a stupňovaný stav úplné deprivace základních životních potřeb psa, který byl zcela odkázán na obviněného jako jedinou osobu schopnou mu zajistit potravu, vodu, pohyb a potřebnou pomoc.** Za této situace obviněný nejednal pouze tak, že byl s možným následkem srozuměn ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, ale spíše chtěl zachovat stav, který zvířeti působil extrémní utrpení a současně bezprostředně ohrožoval jeho život a zdraví. Ze skutkové věty současně plyne, že v důsledku tohoto jednání došlo u psa k silné dehydrataci, extrémnímu vyhubnutí na

polovinu původní váhy a celkovému vyčerpání organismu, přičemž bez poskytnutí odborné veterinární péče by nejpozději do 48 hodin došlo k jeho úhynu. **Obviněný přitom musel být vzhledem k délce, intenzitě a povaze tohoto stavu plně srozuměn nejen s tím, že psu způsobuje extrémní utrpení, ale i s tím, že bez jeho zásahu a při absenci jakékoli jiné pomoci zvíře zemře.** Tím, že i přes tuto vědomost ve svém jednání pokračoval a stav psa nadále udržoval, projevil vůli porušit a ohrozit zájem chráněný trestním zákonem způsobem předpokládaným v § 302 trestního zákoníku.

- 50 Jinými slovy, obviněný neakceptoval pouze možnost škodlivého následku, nýbrž vědomě a chtěně udržoval smrtelně nebezpečné podmínky života psa. Právě z této dlouhodobosti, stupňované intenzity zanedbávání, výlučné kontroly obviněného nad situací a z praktické jistoty fatálního následku bez jeho zásahu lze dovodit přímý úmysl obviněného. K tomu doplňuji, že pokud by dílem náhody nedošlo k záchraně psa, jednáním obviněného by byla způsobena jeho smrt. I v tomto smyslu tedy považuji zhodnocení věci odvolacím soudem za nesprávné.

Prohlášení viny

- 51 Pokud se týká odvolacím soudem kritizovaného nepřijetí prohlášení viny nalézacím soudem, lze uvést, že z výkladu § 206c trestního řádu plyne, že zákonodárce ponechal soudu při rozhodování o přijetí prohlášení viny určitý prostor pro uvážení. Citované ustanovení jednak vymezuje případy, v nichž soud prohlášení viny přijmout nesmí, není-li v souladu se zjištěným skutkovým stavem nebo zjistí-li závažné porušení práv obviněného, a jednak mu současně umožňuje prohlášení viny nepřijmout i tehdy, nepovažuje-li takový postup za vhodný s ohledem na okolnosti konkrétní věci a vyjádření ostatních stran. Zákonná úprava tedy nevychází z automatismu přijetí prohlášení viny, nýbrž zakládá soudu oprávnění posoudit vhodnost takového postupu v kontextu individuálních okolností projednávaného případu.
- 52 Ústavní soud v bodě 31 nálezu sp. zn. II. ÚS 1873/23 výslovně uvedl, že „*v případě pochybností však soud není povinen prohlášení přijmout*“, přičemž v bodě 35 dále zdůraznil, že soud prohlášení viny nemusí přijmout, pokud takový postup nepovažuje za vhodný s ohledem na okolnosti případu a vyjádření ostatních stran.
- 53 V souvislosti s bodem 19 napadeného rozhodnutí lze konstatovat, že úvahy odvolacího soudu ohledně nepřijetí prohlášení viny dle § 206c trestního řádu jsou zcela liché. Prohlášení viny podle § 206c trestního řádu je dobrovolným vyjádřením obviněného a právní důsledky spojené s prohlášením viny nenastávají okamžikem učinění prohlášení obviněným, ale až rozhodnutím soudu o tom, zda ho přijímá, nebo nepřijímá (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2022, sp. zn. 8 Tdo 722/2022). Nejde tedy o organizační úkon, ale jedná se o procesní rozhodnutí, které určuje další režim hlavního líčení.
- 54 V bodě 3 odůvodnění nalézacího soudu soud odůvodňuje nepřijetí prohlášení viny obviněného tím, že takový postup nepovažoval za vhodný s ohledem na okolnosti případu, když dospěl k závěru, že projednání případu přes soudem v celém rozsahu může plnit funkci generální prevence a působit odstrašujícím příkladem na ostatní potenciální pachatele. **Je tedy zřejmé, že nalézací soud postupoval v souladu s ustanovením § 206c odst. 5 trestního řádu a nepřijetí prohlášení odůvodnil.**
- 55 Je pravdou, že nalézací soud v bodě 3 odůvodnění svého rozhodnutí zvolil poněkud nešťastnou formulaci, pokud nepřijetí prohlášení viny obviněného spojil zejména s potřebou generální prevence a s tím, že projednání věci soudem v plném rozsahu může působit odstrašujícím

způsobem na další potenciální pachatele. Takové slovní vyjádření může při izolovaném čtení vzbuzovat dojem, že soud založil svůj postup výlučně na obecně preventivním účinku trestního řízení, byť nelze mít pochybnosti o důležitosti tohoto aspektu. Při výkladu odůvodnění jako celku však takový závěr ani neobstojí.

- 56 Podstatné je, že nalézací soud ve skutečnosti rozhodoval v mezích § 206c odst. 5 trestního řádu, který soudu výslovně umožňuje prohlášení viny nepřijmout, pokud takový postup nepovažuje za vhodný s ohledem na okolnosti případu a vyjádření ostatních stran. Zákon tedy nepřiznává obviněnému subjektivní právo na přijetí prohlášení viny, nýbrž, jak již bylo uvedeno výše, ponechává soudu prostor k uvážení, zda zjednodušený procesní postup odpovídá povaze projednávané věci, jejím okolnostem a účelu trestního řízení, přičemž právní důsledky spojené s prohlášením viny nenastávají okamžikem učinění prohlášení obviněným, ale až rozhodnutím soudu o tom, zda ho přijímá nebo nepřijímá.
- 57 V tomto rámci je třeba odůvodnění nalézacího soudu chápat materiálně, nikoli čistě terminologicky. Z okolností případu je zřejmé, že soud nevycházel pouze z abstraktní úvahy o „*odstrašení dalších pachatelů*“, nýbrž z přesvědčení, že plné a veřejné projednání věci před soudem je v daném případě vhodnější než zkrácený režim založený na přijetí prohlášení viny. Jinak řečeno, **generální prevence** zde nepředstavovala samostatný a jediný důvod rozhodnutí, ale pouze podpůrný argument rozvíjející širší preventivní funkci soudního projednání věci. Těžiště úvahy nalézacího soudu spočívalo v posouzení vhodnosti tohoto procesního postupu vzhledem ke konkrétní povaze projednávaného jednání a k potřebě, aby věc byla soudem projednána v plném rozsahu.
- 58 Tomu ostatně odpovídá i smysl trestního řízení jako takového. Podle § 1 odst. 1 trestního řádu má trestní řízení směřovat nejen k náležitému zjištění trestných činů a spravedlivému potrestání jejich pachatelů, ale i k upevnování zákonnosti, k předcházení a zamezování trestné činnosti a k výchově občanů v duchu zachovávání zákonů a pravidel občanského soužití. Preventivní a výchovné působení trestního řízení tedy není cizorodým prvkem, který by stál mimo zákonný rámec, ale naopak jedním z legitimních aspektů, které může soud při posuzování vhodnosti přijetí prohlášení viny zohlednit. Pokud tedy nalézací soud poukázal na širší preventivní dopad plného soudního projednání věci, nelze už jen z tohoto důvodu dovozovat, že by vybočil z mezí § 206c odst. 5 trestního řádu.
- 59 Současně je však třeba připustit, že generální prevence nemůže být chápána jako izolovaný či výlučný základ pro nepřijetí prohlášení viny. Takový výklad by byl příliš schematický a odporoval by individuálnímu charakteru soudního rozhodování. V nyní posuzované věci však podle obsahu odůvodnění nejde o takovou situaci. Z celkového vyznění rozhodnutí plyne, že nalézací soud měl na mysli širší preventivní působení trestního řízení, v němž se přirozeně prolíná rovina individuální i generální. Obecně preventivní akcent tak v jeho úvaze vystupuje jen jako sekundární a podpůrný moment, jenž rozšiřuje základní závěr, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu nebylo vhodné věc uzavřít ve zjednodušeném procesním režimu přijetím prohlášení viny.
- 60 Jinými slovy, ačkoli nalézací soud zvolil formulačně ne zcela přesné odůvodnění, jeho rozhodnutí je třeba posuzovat podle obsahu, nikoli podle jednotlivě vytržených slovních obrátů. Obsahově je zřejmé, že soud využil oprávnění, které mu § 206c odst. 5 trestního řádu výslovně svěřuje, a dospěl k závěru, že přijetí prohlášení viny není v dané věci vhodné. Připomenutí generálně preventivního účinku úplného projednání věci proto nelze chápat jako jediný nosný důvod nepřijetí prohlášení viny, nýbrž toliko jako podpůrnou úvahu doplňující

celkové hodnocení vhodnosti procesního postupu v konkrétním případě. Za této interpretace je závěr o souladu postupu nalézacího soudu s § 206c odst. 5 trestního řádu obhajitelný.

- 61 Odvolací soud dále v bodě 11 odůvodnění svého rozhodnutí vyzdvihoval potřebu nalézacího soudu řešit projednávanou věc jako exemplární případ, která měla vést k tomu, že nalézací soud nepřijal prohlášení viny a následně uložil nepřiměřený trest odnětí svobody. Judikatura Ústavního soudu však v těchto souvislostech mluví zcela jasně: *O exemplární trest jde tedy tam, kde rozhodující faktor pro jeho uložení představuje snaha odradit vysokou výměrou trestu veřejnost od páčání obdobných činů v budoucnosti, ačkoliv takto vysoké výměře trestu neodpovídají zákonná kritéria pro ukládání trestu tak, jak je stanovuje § 39 trestního zákoníku. Mezi těmito kritérii totiž zcela důvodně není potřeba působit negativně preventivně na společnost s cílem zamezit či omezit páčání trestné činnosti, která se aktuálně jeví jako nadměrně frekventovaná či škodlivá. **O exemplární trest naopak nejde tam, kde soud při úvaze o trestu vychází pouze ze zákonných kritérií ukládání trestu** (k tomu srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2016, sp. zn. I. ÚS 1010/15, usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. IV. ÚS 657/15, usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2015, sp. zn. IV. ÚS 744/14, usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2015, sp. zn. III. ÚS 2925/14, usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1418/12, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. I. ÚS 2613/13, usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2012, sp. zn. IV. ÚS 831/12, usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. III. ÚS 3097/10, a mnohá další) (nález Ústavního soudu I.ÚS 9/17 ze dne 9. 2. 2017). Jak již bylo uvedeno shora, uložený trest se však pohyboval na spodní hranici trestní sazby. Podmínky pro označení trestu jako exemplárního tak v rozporu s tvrzením odvolacího soudu nejsou bez dalšího naplněny.*

Závěr

- 62 Ze všech výše rozvedených důvodů je zřejmé, že napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 24. 2. 2026, č. j. 6 To 291/2025-246, byl zákon porušen ve prospěch obviněného, a to v části týkající se výroku podle § 258 odst. 1 trestního řádu písm. e) trestního. Odvolací soud tak pochybil, pokud nepodmíněný trest odnětí svobody uložený nalézacím soudem na samé spodní hranici zákonné trestní sazby považoval za nepřiměřeně přísný a nahradil jej podmíněným odkladem výkonu trestu, aniž pro takový zásah byly splněny zákonné podmínky. **Odvolací soud podcenil zhodnocení celkové situace, a to zejména stran mimořádného dlouhodobého utrpení, kterým si pes Blade prošel, typové závažnosti a způsobu spáchání, vyhodnocení polehčujících a přitěžujících okolností, zhodnocení subjektivní stránky trestného činu, a v neposlední řadě rovněž okolnosti, že pokud by se dílem náhody nepodařilo Bladeovi uniknout a situace závisela na jednání pachatele, pak by pes do 48 hodin s největší pravděpodobností uhynul. Odvolací soud přitom nejen nepřiléhavě přehodnotil právní význam skutkových okolností, ale ve svých důsledcích i nepřipustně zrelativizoval mimořádnou závažnost projednávané trestné činnosti.** Stejně tak nelze přisvědčit ani jeho úvahám o nepřijetí prohlášení viny, neboť z celkového obsahu rozhodnutí nalézacího soudu je zřejmé, že tento soud postupoval v mezích § 206c odst. 5 trestního řádu. Shrnuto, odvolací soud v projednávané věci nahradil řádné soudní uvážení nalézacího soudu vlastním hodnotovým pohledem, který neodpovídá zákonným kritériím pro ukládání trestu ani povaze a závažnosti projednávaného skutku.
- 63 Potřeba vyslovení porušení zákona je v této věci dána nejen individuálním významem pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí, ale i významem obecným a společenským. Projednávaná věc se týká trestného činu týrání zvířat, tedy jednání, jehož závažnost je v současném právním i společenském prostředí vnímána stále citlivěji a které zákonodárce

i aplikační praxe podrobují rostoucímu důrazu na účinnou ochranu zvířat jako živých a smysly nadaných tvorů. Napadené rozhodnutí odvolacího soudu svou argumentací oslabuje význam zákonné ochrany poskytované zvířatům, a to zejména ve vztahu k ukládání trestu za zvlášť trýznivé a dlouhodobé týrání, které bezprostředně směřovalo k úmrtí zvířete.

- 64 **Jsem si plně vědom toho, že podaná stížnost pro porušení zákona směřuje v neprospěch obviněného, a tudíž nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně. Přesto však nelze opomenout, že rozhodnutí Nejvyššího soudu bude mít nemalý judikaturní význam ve smyslu interpretační a sjednocovací funkce v mantinelech, v nichž se může odvolací soud pohybovat při zásahu do výroku o trestu, je-li nalézacím soudem uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné sazby. Současně by poskytl potřebné metodické vodítko pro budoucí rozhodování soudů v obdobných věcech, zejména pokud jde o posuzování intenzity zavinění, míry trýznění a následků pro zvíře, významu dlouhodobého opomenutí péče o zvíře zcela odkázané na pachatele, a o náležité promítnutí těchto okolností do druhu a výměry trestu. Akademický výrok by zde proto nebyl pouhým formálním konstatováním, nýbrž důležitým vyjádřením toho, že trestněprávní ochrana zvířat nesmí být oslabována mechanickým nebo bagatelizujícím přístupem a že i v případech, kdy již nelze plně obnovit stav odpovídající zákonu, má judikaturní korekce význam pro zachování legality, jednoty rozhodovací praxe a důvěry veřejnosti v to, že mimořádně bezcitné a trýznivé zacházení se zvířaty bude právním řádem posuzováno důsledně a odpovídajícím způsobem.**
- 65 Ze všech shora uvedených skutečností mám tak za to, že rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 24. 2. 2026, č. j. 6 To 291/2025-246, byl v důsledku nesprávného právního posouzení porušen zákon v ustanovení § 258 odst. 1 trestního řádu písm. e) trestního řádu, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku a v § 81 odst. 1 trestního zákoníku ve prospěch obviněného M. T., a **byl uložen excesivně mírný trest.**
- 66 Pro případ, že by Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o této stížnosti pro porušení zákona v neveřejném zasedání, s takovým postupem souhlasím.

Návrh

- 67 S ohledem na výše uvedené si dovoluji Nejvyššímu soudu navrhnout, aby:
- 1) Podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 24. 2. 2026, č. j. 6 To 291/2025-246, byl porušen zákon ve prospěch obviněného M. T., v ustanovení § 258 odst. 1 trestního řádu písm. e) trestního řádu, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku a v § 81 odst. 1 trestního zákoníku.